

Phần 1

Chương 1

Tám rưỡi tối.

Hà Lệ Chân bước xuống xe buýt ngó đồng hồ đeo tay, thấy mình tới không sớm cũng không trễ. Đang trong tháng Tám, khí trời oi oi. Hà Lệ Chân đeo túi xách đứng đợi ở ngã tư đường Tây Kinh. Cô đứng một hồi, dần dần thù người. Ánh mắt đờ đẫn rơi trên ngã tư đường, xe cộ giăng như mắc cửi, đèn xanh đèn đỏ thay nhau chuyển màu, người đến người đi dáng vẻ hối hả.

Đang lúc cô vẫn còn thù người ra, bỗng nghe có tiếng còi xe, sau đó là một tiếng gọi

"Lệ Chân!" Hà Lệ Chân giật mình ngoái đầu, một chiếc xe hơi màu đỏ đang đỗ bên lề đường kè cô. Cửa sổ xe mở xuống phân nửa, bên trong hiện ra vẻ mặt tươi cười của Thương Khiết.

"Tới đây mau!" Cô ấy nói, "Chỗ này không đậu xe được đâu."

Hà Lệ Chân nghe xong, vội vàng chạy tới, đi vòng qua bên kia, ngồi vào vị trí phó lái. Thương Khiết rồ ga cho kịp vài giây của lượt đèn xanh này để băng qua ngã tư trước mặt.

"Đợi lâu rồi hả, xin lỗi, chỗ tớ ngay trước khi ra khỏi cửa lại vướng một chút việc."

"Không có." Hà Lệ Chân nói, "Cũng không đợi lâu lắm, tớ cũng chỉ mới vừa tới."

Thương Khiết vừa trông chừng xe vừa quay qua đánh giá Hà Lệ Chân một cách hơi khoa trương, Hà Lệ Chân bị cô ấy nhìn đến phát ngượng, nói: "Cậu lo lái xe đi kìa, nhìn tớ làm gì."

"Tớ nhìn xem tình trạng của cậu ra sao." Thương Khiết nói, rồi gật gù, "Cũng còn được, trông không đến nỗi bị đá kích lớn lao gì."

Hà Lệ Chân cười nói, "Có thể xảy ra chuyện gì chứ."

Thương Khiết một tay cầm vô lăng, mò trong túi xách bên mình ra một hộp thuốc lá, ngậm lấy một điếu thuốc rút ra, rồi lại dùng một tay mò bật lửa mồi thuốc, lúc nhả khói thì hơi mở hé cửa sổ xuống một chút. Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn cô ấy, dù biết là vô hiệu nhưng cũng không khỏi khuyên một câu:

"Cậu bớt hút thuốc đi."

Thương Khiết cười cười, nói: "Bớt không được, nghiện rồi."

Hà Lệ Chân cũng biết là khuyên cô ấy không xong, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tớ cũng không biết cậu sợ cái gì." Thương Khiết ngó kính chiếu hậu, dáng người của Hà Lệ Chân hơi gầy đi. Cô không trả lời, Thương Khiết búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, nói: "Tự mình đi làm chuyện đòi bại bị bắt quả tang, thằng chả còn chột dạ hơn cả cậu, một cơ hội tốt như vậy mà cậu cũng không biết lợi dụng."

Hà Lệ Chân vẫn không nói gì, nhìn ánh đèn neon chớp qua ngoài cửa sổ.

Thương Khiết nói một hồi, giọng điệu lạnh đi, dáng vẻ nói chuyện làm ăn chỉ huy công việc hàng ngày bắt đầu lộ ra.

"Thằng chả chỉ hù dọa cậu một chút, coi xem phản ứng của cậu ra sao, nào ngờ ngay cú đầu tiên cậu đã đỡ không nổi. Không đúng, không phải là cậu không đỡ nổi, cậu căn bản chẳng hề đỡ, tớ thiệt là phục cậu luôn." Thương Khiết cau mày, đầu mày xuất hiện lần rãnh rõ sâu.

"Vụ này nếu mà để lọt vào tay tớ, trong ba ngày là có thể làm thằng chó lãnh đạo nhà cậu quỳ mọp, ít nhất cũng phải để nó tìm người đưa cậu tới một trường trọng điểm, giờ thì hay rồi, nhét cậu vào cái xó khi ho cò gáy, Dương Thành là thành phố cấp huyện đúng không, cậu "

"Được rồi." Hà Lệ Chân ngắt lời cô ấy, "Thôi mà."

"Thôi?" Thương Khiết hơi rít lên, "Nếu cậu thích chạy tới cái xó đó làm cô giáo thì cứ việc! Tớ bắt bình giùm cho cậu cậu còn kêu tớ thôi!"

Hà Lệ Chân thấy cô ấy sắp nổi nóng, vội vàng đỡ dành, "Được rồi được rồi, cậu đừng nóng. Cậu cũng biết tớ nhất gan, không giống cậu."

Thương Khiết vẫn còn cau có, ngón tay kẹp điếu thuốc quơ lung tung, hung hăng nói: "Cái mặt này của cậu, sau này thế nào cũng bị thiên hạ đè đầu đè cổ đến chết!"

Hà Lệ Chân kiên nhẫn đỡ dành thêm một hồi, tính khí của Thương Khiết bao năm nay, cô đã quen rồi. Bọn họ là bạn từ thời cấp 3, nhưng Thương Khiết chưa học hết trung học đã nghỉ, ra ngoài làm mướn, cả mười năm nay một mình lặn lội, mở được một xưởng quần áo, coi như là một thương nhân thành công. Hà Lệ Chân làm bạn với Thương Khiết từ thời cấp 3, cũng là người bạn duy nhất từ thời còn là học sinh.

Đầu đuôi của câu chuyện hôm nay rất đơn giản. Cách đây không lâu Hà Lệ Chân vô tình bắt gặp một thầy giáo chủ nhiệm có quan hệ mờ ám với một nữ giáo viên thực tập từ nơi khác tới, cô vốn định làm như không nhìn thấy gì, đáng lẽ không có gì, nhưng lão chủ nhiệm kia lại trông thấy cô lúc ấy. Sau

đó, bọn họ cũng đều không nói gì với nhau, Hà Lệ Chân tưởng là chuyện coi như là xong, kết quả hôm qua nhận được tin, cô đã bị lão chủ nhiệm ém tới làm giáo viên ở một trường trung học hạng bét của một thành phố cấp huyện.

"Đừng đi." Thương Khiết nói, "Tự mình tìm chỗ."

"Tớ không có chút bối cảnh nào, muốn tìm một chỗ tốt để dạy rất khó khăn." Hà Lệ Chân nói, "Chỗ kia, dẫu thế nào đi nữa, cũng là một trường học chính quy. Tớ cũng đang cần việc gấp..."

Giọng Hà Lệ Chân càng nói càng nhỏ đi, Thương Khiết không khỏi liếc trắng mắt cô một cái. Hà Lệ Chân không muốn nói về chuyện này nữa, đổi đề tài: "Phải rồi, cậu hẹn tớ đi đâu đây?"

Nghe câu hỏi này của cô, Thương Khiết cười, liếc Hà Lệ Chân một cái, nói: "Đương nhiên là đi mua vui, giúp cậu giải sầu."

Hà Lệ Chân: "Tớ cũng đâu có sầu gì."

"Vậy thì để tớ giải sầu."

"Cậu sầu cái gì?"

Thương Khiết thở dài một tiếng u oán: "Già đâu không ai lấy."

Hà Lệ Chân bật cười, nói, "Cậu chỉ hơn tớ có mỗi một tuổi, năm nay cũng chỉ mới hăm bảy."

"Không phải "mới," là "đã!" Thương Khiết nhấn mạnh, cười bảo: "Không lo vui chơi thì sẽ không còn kịp nữa."

Nói rồi vừa khéo hút hết điếu thuốc, Thương Khiết giụi tắt mẩu thuốc, hai tay đảo vô lăng chuyển hướng.

"Tới rồi." Cô ấy nói.

Hà Lệ Chân ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Thương Khiết đang de xe vào một bãi đậu xe nhỏ, cả một bãi chỉ có một chiếc đèn điện, trông khá tối. Phía cuối của bãi đậu xe có một dãy hộp đèn neon, toả ánh sáng xanh xanh đỏ đỏ.

Thương Khiết đậu xe xong, cầm lấy túi xách nói, "Đi thôi, xuống xe."

Hà Lệ Chân đi theo cô ấy xuống xe, gió ngoài xe thổi lạnh hết cả người. "Đây là chỗ nào thế hả?" Hà Lệ Chân hỏi.

"Đi theo tớ là được." Thương Khiết khoác túi xách, đổi qua giày cao gót rồi tiến về phía trước.

Hà Lệ Chân đi về phía cuối bãi đậu xe theo cô ấy, một cửa tiệm, cô ngược đầu nhìn, bảng hiệu rất tối, không biết là có tình làm vậy hay là sao, thấy vẽ rất nhiều hoa văn lộn xộn, rồi còn bị xịt sơn lên, Hà Lệ Chân miễn cưỡng lắm mới nhận ra được hai chữ loằng ngoằng trên bảng hiệu - "Tú Quý".

Lúc hai người bọn họ tới trước cửa, bên trong có một người bước ra. Vừa đẩy cửa vào trong, Hà Lệ Chân ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô không khỏi lùi lại một bước, nín lấy Thương Khiết, nói: "Đây là đâu thế, chúng ta đi đi thôi."

Thương Khiết ăn uống dinh dưỡng đầy đủ, thể trạng bằng gấp hai Hà Lệ Chân, nhẹ nhàng kéo một phát đã lôi được cô về, "Mấy tháng tớ mới quay về một lần, cậu có ngòi với tớ hay không?"

"Nhưng mà"

"Đi nào!"

Thương Khiết không đợi cho Hà Lệ Chân trả lời, kéo luôn cô vào trong.

Vào bên trong, Hà Lệ Chân bắt đầu thấy choáng, nhạc trong quán bật định tai nhức óc, từng hồi từng hồi như đang đánh thẳng vào tim phổi người ta, nếu không có cánh tay của Thương Khiết nắm giữ lấy cô, Hà Lệ Chân đứng cũng không vững nổi. Trong không khí là mùi cồn, mồ hôi, và nước hoa trộn lẫn, xộc vào mũi, Hà Lệ Chân lấy bàn tay còn lại bác loa la lên với Thương Khiết: "Thương Khiết! Chỗ này ồn quá rồi!"

Thương Khiết nghe thấy giọng của cô, ngoái đầu la đáp lời: "Không sao! Tớ đưa cậu vào trong sẽ tốt thôi!"

Hà Lệ Chân bị cô ấy kéo thẳng vào tuốt bên trong, xuyên qua đám người đang điên cuồng, khó khăn lắm mới thấy thoải mái hơn được một tí. Bên trong có hai cánh cửa lớn, Thương Khiết buông tay Hà Lệ Chân ra, rút từ trong túi xách ra một tấm thẻ, đưa cho nhân viên phục vụ ở cửa. Hai người nhân viên đều khá trẻ, trang điểm rất lòe loẹt, đầu tóc nhuộm vàng hoe. Xét thẻ xong, nhân viên phục vụ đẩy cửa mở ra, đưa Thương Khiết và Hà Lệ Chân vào trong. Đóng cửa lại, bốt ồn được một chút. Hà Lệ Chân vẫn còn đang hoang mang.

"Lệ Chân, Hà Lệ Chân?"

Thương Khiết gọi cô hai lần, nhìn cô một cách khó tin, "Làm gì thế hả, sao lại ngây ngốc ra rồi?"

Đợi Hà Lệ Chân hoàn hồn lại, thì đã thấy mình ngồi vào một phòng bao. Căn phòng bao không lớn, nhưng hai người ngồi cũng rộng rãi. Ghế sofa mềm mại, trên trần nhà có một chiếc đèn disco phát nhiều sắc màu, trước sofa có một chiếc bàn dài bằng kính, trên đó có đặt một đĩa trái cây và đơn rượu. Trên tường treo một chiếc tv plasma, hai bên là loa, giờ đây trên màn ảnh chỉ có hình ảnh sóng nước dập dờn, cặp loa đang mở nhạc êm dịu. Thương Khiết thoải mái ngả người ra sau trên ghế sofa, thuận tay lấy một miếng dưa gang đưa cho Hà Lệ Chân.

"Ăn trái cây?"

Hà Lệ Chân vẫn còn chưa tỉnh lại hoàn toàn, "Có thể ăn tùy ý vậy à? Đĩa trái cây này bao nhiêu tiền đây..."

"Chặc." Thương Khiết bị cô làm mắc cười, "Cái mụ nhà quê này, có phải là trù trường học và căng tin ra, cậu chưa từng đi đâu khác không hả."

Hà Lệ Chân bị cô ấy nói chỉ biết trợn trừng mắt, Thương Khiết: "Không sao không sao, cậu muốn ăn gì thì ăn, đã nói là hôm nay tớ mời cậu, thoải mái chút đi."

Cô ấy nói xong thì cửa bị đẩy mở, có một người phục vụ bước vào, tay để sau lưng lễ phép hỏi han Thương Khiết.

"Xin hỏi quý cô... "

Cậu ta mới hỏi được một nửa, Thương Khiết đã phát tay ngắt lời, cô ấy vừa ăn dưa gang vừa bảo: "Gọi người tới gọi người tới."

Nhân viên phục vụ khom mình, "Vâng, xin chờ một chút."

Hà Lệ Chân chả hiểu gì, khẽ hỏi Thương Khiết, "Làm gì vậy? Gọi ai thế?"

Thương Khiết quay đầu qua, cười một cách bí mật, cặp chân mày được gọt tỉa cẩn thận hơi nhếch lên, nói: "Chọn gì mình thích, đừng khách sáo."

Hà Lệ Chân vẫn chưa hiểu gì, chưa kịp hỏi thêm, cửa lại được đẩy ra.

Một nhóm 6,7 người đàn ông tuôn vào, sau khi vào rồi thì cũng không làm gì khác, chỉ đứng giàn hàng ngang trước chiếc bàn kính, tay chấp sau lưng, xong xuôi đầu đó đồng loạt cúi chào Thương Khiết và Hà Lệ Chân:

"Xin chào quý khách!"

Những người đàn ông này ăn mặc không giống nhau, có người mặc đồ thoải mái, cũng có người đóng bộ âu phục. Đa số đầu tóc bọn họ đều được tạo hình, xúc keo, nhuộm màu.

Hà Lệ Chân bị hết hồn, nói không nên lời, Thương Khiết cười vô cùng vui vẻ, cô ấy vắt chéo chân, mắt nhìn tới nhìn lui giữa những người đàn ông này. Những người đàn ông cũng không nói gì thêm, trên mặt đều mang nụ cười chuyên nghiệp, để mặc cho cô ấy nhìn.

Thương Khiết nhìn đến nhập thần, lúc cúi đầu gảy tàn thuốc mới phát hiện ra Hà Lệ Chân vẫn còn đang cúi gằm, mặt mũi đỏ gay. Cô ấy huých huých vào đùi Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân liền như bị giật điện, run bắn người.

Thương Khiết nói: "Làm gì thế, cúi đầu làm cái gì."

Hà Lệ Chân liếc cô ấy một cái, lí nhí hoảng sợ nói với cô ấy: "Cậu đang làm gì vậy, mau ra khỏi đây ngay!"

"Ra cái gì." Thương Khiết nhích người đến gần chỗ của Hà Lệ Chân, khoác vai để cho cô ngồi thẳng dậy, sau đó vừa hút thuốc vừa cười với những

người đàn ông: "Bạn tới đây lần đầu, đang căng thẳng, trong các cậu có ai dạn dày thì ngồi nói chuyện với cô ấy một chút."

Mấy người đàn ông cũng cười, trong đó có một người nói: "Thật khéo, trong chúng tôi cũng có một người hôm nay ngày đầu tiên đi làm, rất thích hợp."

Anh ta vừa nói xong, mấy người xung quanh cũng phụ họa theo.

Thương Khiết cười hỏi: "Ai thế?"

"Tôi."

Sau một tiếng tôi đơn giản ấy, có một người bước ra khỏi hàng ngũ.

Chương 2

Gọng nói ấy rất trẻ trung, mang chút hoang dại bất cần, Hà Lệ Chân nghe xong càng cúi gằm đầu xuống hơn. Cậu đứng cuối cùng trong hàng, trước đó vốn ẩn trong khu vực kế cửa ra vào, không nhìn rõ mặt, giờ đây đứng ra khỏi hàng, Thương Khiết nhìn xong mắt sáng rõ. "Nào nào, cậu nhích qua đây một chút." Cô ấy vẫy gọi mấy lần, người kia nhích đến gần giữa phòng.

Tuổi của cậu ta không lớn, tóc đen nhánh, không nhuộm cũng không để kiểu, hơi dài một chút, che khuất hàng lông mày, tóc hai bên mang tai hơi rối. Có thể là do ngày đầu tiên nhận việc, còn chưa kịp lãnh quần áo làm việc, cậu chỉ mặc một chiếc quần tây dài màu đen đơn giản, bên trên thì mặc một chiếc áo sơ mi màu xám ngắn tay. Loại quần áo này trông vừa rẻ tiền vừa kém chất lượng, nhưng nếu khoác trên người một cậu con trai dáng vóc không tồi, cũng có một nét độc đáo. Thương Khiết đánh giá cậu ta, cậu ta không nói tiếng nào, thoải mái để mặc cho cô ấy nhìn. Thương Khiết cười, nói: "Cậu ở lại!" Rồi cô ấy đảo mắt nói với người lúc nãy vừa đề nghị cậu con trai này, "Cậu cũng lưu lại." Người được điểm danh đứng ra khỏi hàng, những người còn lại đều gật người 90 độ chào: "Chúc quý khách vui vẻ." Nói xong ra khỏi phòng.

Sau khi cửa đã được đóng lại, cậu con trai được chọn sau cùng mở máy karaoke lên, chọn một bài hát, âm nhạc du dương trong máy ngưng bật, sau đó là tiếng nhạc dạo ồn ào bùng lên, âm bass rung chuyển, anh ta cười cười đứng phía trước, cầm micro lên bắt đầu hát

Bài anh ta hát, là một bài hát cũ của Trương Học Hữu, "Truyền thuyết sói đói"

Bài hát này xưa lắm rồi, từ hồi thập niên 90 lặn, nhưng anh ta hát rất hay, giọng hát trầm khàn đa tình, Thương Khiết hát theo vài câu với anh ta, sau đó không cảm lòng được, vút đề qua một bên cầm micro lên bắt đầu đứng dậy hát chung với anh ta. Hai người gào thét phía trước, Hà Lệ Chân chột cảm thấy chỗ sô pha bên cạnh mình lún xuống, người kia đã ngồi xuống bên cạnh cô.

Phản ứng đầu tiên của Hà Lệ Chân là nhích qua đầu bên kia, người nọ nhận ra động tác của cô, cũng không nhích đến gần hơn, cậu cúi đầu nói với cô: "Cô muốn hát không?"

Hà Lệ Chân lắc đầu nguầy nguậy, người kia nói: "Vậy cô muốn nghe bài gì." Nói xong, cậu liếc nhìn hai người đứng phía trước, cười rồi nói thêm một câu, "Tôi hát hay hơn bọn họ."

Hà Lệ Chân không nói nên lời, chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy. Từ nãy tới giờ coi như cô đã hiểu ra "mua vui" và "thư giãn" trong lời của Thương Khiết có nghĩa là gì. Con người như cô, đừng nói gọi trai tới uống bia ôm, ngay cả quán rượu cô cũng chưa từng đặt chân tới, giờ đây ngồi ở chỗ này, ngoài căng thẳng cũng chỉ có căng thẳng.

Thương Khiết hát xong bài hát, quay về chỗ ngồi. Do hát rất kích động, trên trán lâm lâm mồ hôi. Cô ấy xé một gói giấy lau tay, lau lau xong, nói với Hà Lệ Chân: "Cậu có đói không, hay là gọi một chút đồ ăn?" Hà Lệ Chân cảm thấy căn phòng này có một bầu không khí khiến người ta cảm thấy bị đè nén, làm khắp người cô khó chịu vô cùng, cô lắc đầu, vội vàng nói với Thương Khiết một câu: "Tớ đi trước đây." Rồi không buồn ngẩng đầu lên, chạy mất ra ngoài.

"HAizzz!" Thương Khiết đứng dậy, nói với hai cậu con trai kia: "Các cậu cứ đợi đây đã, tôi ra ngoài xem sao." Sau đó rượt theo Hà Lệ Chân ra ngoài.

Cậu con trai ngồi trên ghế sô pha nhìn theo cánh cửa phòng đã đóng lại, tự găm một miếng trái cây bỏ vào miệng, sau đó ngả người ra sau. Người con trai cầm micro vẫn còn đang tìm bài hát, vừa ngó danh sách bài hát vừa nói: "Sao rồi? Dễ không xong?"

Cậu con trai ngồi trên ghế sô pha ngó lên trần nhà, tùy tiện đáp: "Chắc bị lòi tới, coi bộ có vẻ như không muốn chơi, vụ này có bị trừ lương không?"

"Không sao." Người con trai phía trước thờ ơ trả lời, "Người móc tiền cũng không phải cô ta, chỉ cần tiếp đãi người còn lại cho tốt là được."

Cậu con trai ngồi trên ghế sô pha không nói gì, ngáp một cái.

"Cậu buồn ngủ rồi à," Người đứng phía trước chọn xong bài hát, ngồi xuống đợi, "Giờ này mới mấy giờ, sức chơi khuya của thanh niên bây giờ tẻ

đến thế à? Ngày đầu tiên cậu vô làm, mau vục tinh thần lên đi, đừng để cấp trên bắt gặp."

Người kia thở dài một hơi, đứng lên duỗi thắt lưng, nói, "Có thuốc không?"

"Không, khách thì chắc là có, nhưng mà tốt nhất nên đợi người ta quay lại, đừng đụng vào túi xách của họ."

"Thôi khỏi." Cậu nói, "Tôi ra ngoài mua gói thuốc, tiện thể hóng chút gió, thật là muốn ngủ mẹ nó một giấc."

"Mau mau quay về."

Hà Lệ Chân ra khỏi phòng bao liên bung tai chạy ra ngoài, Thương Khiết rượt theo sát gót, cuối cùng mới tóm được cô ở ngay trước cửa quán.

"Cậu chạy làm cái gì cơ chứ?" Thương Khiết hơi mập, lại còn mang giày cao gót, chạy mấy bước xong đã hụt hơi.

Hà Lệ Chân trừng mắt với Thương Khiết, "Sao cậu lại có thể đến một nơi như thế này chứ!"

Thương Khiết: "Nơi này thì sao?"

Hà Lệ Chân mím môi, do bị kích thích quá nặng, nói năng hơi lộn xộn: "Cậu tìm, cậu tìm mấy cái người... tóm lại chúng ta cứ hãy đi trước đi đã."

Thương Khiết vắt tay Hà Lệ Chân ra, khoanh tay đứng trước mặt cô, "Tìm mấy cái người gì hả? " Tướng của cô ấy cao, đầu lại lớn, đứng như thế này, bóng của cô ấy bao trùm lên Hà Lệ Chân. "Cậu cứ sợ cái gì thế? Tớ gọi bọn họ tới hát mấy bài, uống mấy ly, đâu phải là mua bọn họ lên giường, có sao đâu chứ." Thương Khiết nhìn Hà Lệ Chân, "Tiền tớ tự kiếm về, tớ tớ đi mua vui thì có gì không ổn, cậu nói xem sao cậu nhiều đây tuổi đầu rồi mà vẫn còn chết nhất như thế hả."

Trước nay vẫn vậy, hễ Thương Khiết nổi giận, Hà Lệ Chân liền không dám hó hé, chỉ có thể cúi đầu để mặc cho cô ấy la.

"Theo tớ trở vào, cậu không thích thì để tớ kêu bọn họ đi là được." Thương Khiết nắm lấy tay của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân giãy ra, nói: "Tớ không đi đâu, tớ nghĩ thấy mùi trong đó là váng đầu."

"Cậu"

"Cậu chơi đi, tớ đợi cậu ở bên ngoài." Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn nhìn, chỉ một tiệm tạp hoá, nói: "Tớ qua bên đó đợi."

Thương Khiết nhìn cô, tức đến độ cánh mũi phập hồng, cuối cùng giậm chân, "Thôi thôi, không chơi nữa! Chịu cậu rồi, cậu cứ đợi tớ ở đây, để tớ vào trong thanh toán hoá đơn."

Thương Khiết đi vào bên trong, dọc đường còn lâu bầu: "Thiệt là đáng kiếp cậu một đời bị ức hiếp, gan còn nhỏ hơn lỗ kim." Hà Lệ Chân cười cười với cô ấy, vuốt vuốt quần áo, đeo túi xách vào, rồi bước qua bên tiệm tạp hoá định mua một chai nước.

Tiệm tạp hoá không lớn, cô lấy một chai nước từ trong tủ lạnh, sau đó ra quầy tính tiền. Người bán hàng là một cô gái, tuổi tác không lớn, vừa scan chai nước vừa ngó di động đặt trên bàn, trên màn ảnh đang chiếu một bộ phim. Cửa vang lên một tiếng "chào mừng quý khách," có người bước vào, Hà Lệ Chân đang còn cúi đầu lục ví tìm tiền, nghe thấy tiếng động, ngược mắt nhìn lên theo phản xạ.

Người bước vào thuộc phái nam, tuổi còn rất trẻ, cậu ta nhìn thấy Hà Lệ Chân, cũng thoáng khựng lại, sau đó bước tới quầy tính tiền, rút xuống tờ 10 đồng. "Hồng Thập bao mềm."

Hà Lệ Chân vừa nghe giọng này, bàn tay đang moi tiền khựng lại.

Vừa rời ở trong căn phòng kia, cô luôn cúi gằm đầu chẳng nhìn ai, nhưng cô đã nghe thấy giọng nói của người vừa lên tiếng. Ngay sau đó Hà Lệ Chân càng cúi gằm đầu xuống hơn, vội vàng đổ hết những đồng tiền các lên quầy mong sao tính tiền lẹ lẹ rồi đi cho mau.

"Không quay vào nữa?"

Hà Lệ Chân nghe cậu ta hỏi.

Giọng của cậu rất tùy ý, so với cô, cậu thoải mái hơn nhiều.

Hà Lệ Chân ừ rất khẽ một tiếng theo phép lịch sự, sau đó cầm chai nước uống, cầm mặt đẩy cửa tiệm, gằn như là bỏ chạy ra khỏi đó.

Vạn Côn nhìn theo bóng lưng của cô, quay qua cô bé thu ngân nhận lấy bao thuốc lá của mình, bóc giấy bọc, lắc ra một điếu.

"Mượn chút lửa."

Cô bé phục vụ cuối cùng cũng hoàn hồn lại từ bộ phim đang chiếu trên di động, ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, sau đó lấy một chiếc bật lửa đưa cho cậu. Vạn Côn đốt thuốc, hít sâu vào một hơi, sau đó chậm rãi phả ra.

Cậu trả lại bật lửa cho cô bé thu ngân, cô bé nhìn cậu, nói: "Cho anh đấy."

Vạn Côn cười cười, "Cảm ơn."

Hà Lệ Chân bỏ chạy ra ngoài, đứng đợi ở bên cạnh chiếc xe của Thương Khiết, không lâu sau, Thương Khiết ra, nhìn thấy cô lại cần nhân, "Đứng xa lác nhìn chẳng thấy bóng người đâu, cậu trốn ở trong bóng tối chỗ này định giả làm quỷ à."

Hà Lệ Chân biết Thương Khiết đang bực mình, vuốt đuôi theo cô ấy, "Giả làm quỷ cũng đâu dọa được cậu nà."

Thương Khiết hừ một tiếng, mở cửa xe ra, "Lên xe, tìm chỗ khác ăn cơm, đói chết tới nơi rồi."

Hà Lệ Chân đi vòng qua bên kia, lúc đang đi, cô lơ đãng ngó về phía cửa tiệm tạp hoá. Dưới ánh đèn trắng trước cửa tiệm, có một bóng người ngồi xòm, đang còn hút thuốc. Đêm nay không có gió, khói chậm rãi lan toả, lững lờ bay lên cao, cuối cùng hoà vào với ánh đèn neon màu trắng xanh xao, biến mất trong bóng đêm. Bóng người của cậu dưới ánh đèn neon trông mờ mờ ảo ảo, tựa như chỉ trong một giây kế tiếp sẽ biến mất không vết tích.

Hà Lệ Chân chỉ liếc mắt nhìn, rồi quay đầu leo lên xe.

Trên xe, Hà Lệ Chân hỏi Thương Khiết: "Trước đây cậu cũng ghé chỗ này sao?"

Thương Khiết ừ một tiếng, "Không nhiều lần lắm."

Hà Lệ Chân gật gù.

Thương Khiết lái xe, rồi bất chợt cười một tiếng, nói: "Đáng tiếc."

Hà Lệ Chân: "Đáng tiếc gì?"

"Cái em vừa rồi í."

Thương Khiết vừa cười vừa quay qua, nhìn Hà Lệ Chân, nói, "Cậu không chịu nhìn cho tử tế, cái em trai mà tớ chọn í, mới nhiều đó tuổi đầu mà thật thú vị." Cô ấy vừa nói vừa chặc chặc mấy tiếng, vẫn còn đang ôn lại lưu luyến.

"Huống hồ là cặp đôi dài kìa, còn trẻ như thế, sao lại đã sẵn chắc đến vậy."

Hà Lệ Chân nghe đến há hốc miệng không biết nói sao: "Thương Khiết!"

"Ôi trời, được rồi được rồi, không nói nữa." Thương Khiết lắc lắc cổ, nhìn hai bên đường, "Muốn ăn gì?"

Hà Lệ Chân hơi tức giận, ngồi thu mình trong ghế, "Ăn gì cũng được."

Thương Khiết quay qua nhìn cô, đẩy vai cô một cái, "Đã bảo không nói nữa rồi mà, nào, vui lên đi, mai tớ đi rồi, đừng hằm hằm nữa."

Hà Lệ Chân ngồi thẳng dậy, "Mai đi rồi sao?"

"Ờ." Thương Khiết nói: "Về lại dưới quê có chút chuyện cần thu xếp, cậu á, khi nào thì đi."

"Đợi thủ tục và tài liệu được thu xếp ổn thoả thì sẽ đi, đại khái chắc khoảng một tuần, tớ muốn thu xếp sao cho thật lẹ." Cô nói, "Có thể kịp với ngày khai giảng đầu thu là được."

Thương Khiết nói: "Nói với gia đình xong xuôi rồi?"

"Nói rồi."

"Tới đó ở đâu, tìm được chỗ chưa?"

"Chưa." Hà Lệ Chân nói, "Tớ đã đặt vé xe ngày mai, tới xem trước đã, tớ định thuê nhà ở khu vực quanh trường học."

"Tìm một tấm bạn trai đi."

"Ừ... Hà?"

Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn Thương Khiết, Thương Khiết trêu cô: "Tìm một tấm bạn trai trị giùm cậu cái bệnh quê mùa, coi cái mặt gái quê của cậu kìa." Hà Lệ Chân không phải mới bị cô ấy nói lần đầu, bĩu môi, coi như chưa nghe.

"Cần tiền không?" Thương Khiết bắt chợt hỏi.

"Cái gì?" Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết đang chăm chú lo lái xe, hiểu ý của cô ấy, lắc đầu nói, "Không sao, chưa cần."

Thương Khiết đậu xe lại trước một tiệm lẩu, nói: "Gặp khó khăn gì thì nói, đừng khách sáo với tớ."

"Biết mà, phú bà." Hà Lệ Chân nói đùa.

Đậu xe xong xuôi, hai người cùng nhau bước vào trong tiệm lẩu, vừa ăn vừa trò chuyện mãi đến khuya.

Chương 3

Vé xe của Hà Lệ Chân là vào giữa trưa ngày hôm sau, cô thức dậy sớm, thu dọn hết mọi thứ ở ký túc rồi sau đó đặt bánh mì nhân xúc xích đã mua sẵn từ hôm qua vào trong ba lô, chuẩn bị để ăn dọc đường.

Dương Thành là một thị xã cấp huyện thuộc khu vực quản lý của thành phố P, diện tích không tính là rộng lớn, đại khái quãng 70 vạn nhân khẩu. Lần đầu tiên Hà Lệ Chân tới đây đã có tra ra một số thông tin trên mạng, nhưng những thông tin đọc được đem so với tận mắt chứng kiến bao giờ cũng có những khác biệt. Đầu tiên là cô ngồi xe khách, sau đó thì gọi taxi, dọc đường luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Thành vào những năm 0x phát triển rất nhanh chóng, nhưng nhìn vào thì chỉ toàn là bất động sản và công trường kiến thiết, dọc đường xe chạy ngang, ngó đâu cũng có thể thấy những công trường đang được được rào lại. Công trường nhiều lên thì môi trường khó tránh bị ảnh hưởng. Trong xe taxi

không có điều hoà, nhưng Hà Lê Chân cũng không dám mở cửa sổ ra để ăn bụi vào mặt. Tuy nhiên, cho dù đã thấy dọc đường, tâm lý cũng đã có sẵn chút chuẩn bị, đến lúc Hà Lê Chân ngồi xe tới được trường cấp 3 Trung Nhị của Dương Thành, vẫn không khỏi bị sốc một phen. Trong trí nhớ của cô, cô chưa từng gặp một trường học nào te tua như vậy.

Lúc đứng nhìn nó từ khoảng cách năm, sáu chục mét, Hà Lê Chân đã có thể cảm nhận được bầu không khí đậm vẻ đồ nát, tựa như căn nhà cũ kỹ 18 năm trời chưa có ai vào ở, tự nó cũng sẽ có mùi như vậy. Hà Lê Chân bước tới trước cổng trường, không một bóng người. Trong căn phòng của bảo vệ, căn bản là chả có ai. Cổng trường cũng không đóng, cứ để mở toang, như đang hoan nghênh quan khách bốn phương. Trước cổng là một tấm biển, trên đó sơn bốn chữ "Dương Thành Trung Nhị." Chữ vốn phải là màu đen, nhưng do đóng một lớp bụi rờ dày, giờ đây toàn bộ nhìn xám xịt. Hà Lê Chân đứng trước cổng trường, đắn đo không biết có nên tiến vào trong.

Lúc này, từ phía trong trường có vài người bước ra, Hà Lê Chân nhìn bọn họ, cảm giác có vẻ như là học sinh, nhưng bọn họ không mặc đồng phục của trường, có một cô bé trong nhóm còn mặc váy mini và trang điểm. Mấy người đó bá vai bá cổ nhau bước ra khỏi cổng rồi lướt ngang qua Hà Lê Chân, Hà Lê Chân nhìn theo bóng bọn họ đi xa dần, một hồi lâu sau mới quay người, bước vào trường.

Khuôn viên của trường được bố trí tương đối đơn giản, nằm sâu trong cùng là dãy lầu các lớp học, bên trái là căng tin, bên phải là sân vận động, sân vận động gồm có hai sân bóng rổ, một sân bóng chuyền, hiện giờ một sân bóng rổ đang được chiếm dụng, vài học sinh đang còn chơi banh. Hà Lê Chân quan sát cẩn thận, phát hiện mấy nam sinh có lẽ chơi một hồi bị nóng, toàn mặc áo may-ô chơi.

"..."

Cô nhìn rồi quay đầu đi, máy móc sải bước tiến vào trong dãy lầu học.

Vào tới dãy lầu học mới coi như có chút mùi vị của sách vở. Hiện giờ đang còn trong kỳ nghỉ hè, trường không có nhiều người, Hà Lê Chân lên tới lầu ba, tìm tới được văn phòng của khối lớp 12, gõ cửa, bên trong có người bảo cô vào.

Văn phòng rất nhỏ, nhét 6,7 chiếc bàn làm việc, trên bàn đặt từng chồng từng chồng sách giáo khoa và tập vở. Hiện giờ trong văn phòng chỉ có hai người, một nam một nữ, người phụ nữ đang còn chơi game trên mạng, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Cô là..."

"À, chào thầy, tôi là Hà Lệ Chân." Hà Lệ Chân vội vàng gật đầu với anh ta tự giới thiệu: "Tôi là giáo viên mới tới, trước đó đã gặp mặt thầy chủ nhiệm Tường chào hỏi rồi, hôm nay tới nhìn một chút."

"Giáo viên mới tới?" Người đàn ông đó lật cuốn sổ trong tay, rồi lại nhìn cuốn lịch ở trên bàn, Hà Lệ Chân phát hiện là cả trong sổ lẫn lịch đều không ghi chú gì, cô cũng không biết người đàn ông này rốt cuộc đang còn nhìn cái gì.

Giáo viên nam vẫn còn đang lật sổ tay, người giáo viên nữ đã lên tiếng.

"Trước đây ông Tường có nhắc tới một lần."

Hà Lệ Chân và giáo viên nam nào đồng loạt ngó qua, giáo viên nữ buông chuột ra, quay đầu lại nói: "Tổ ngữ vẫn đúng không."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Đúng vậy."

Giáo viên nam cũng tỉnh ngộ, "À, tôi nhớ ra rồi." Anh ta vỗ tay một cái, nói với Hà Lệ Chân: "Vậy là đúng rồi, cô là được điều vào trong lớp của chúng tôi."

"Vậy à? Thầy là"

Giáo viên nam đứng dậy, vuốt vuốt chiếc áo sơ mi đã nhăn nhúm, nói: "Tôi họ Hồ, tên là Hồ Phi, tôi là thầy chủ nhiệm của lớp 12/6, dạy môn toán. Cô tới chắc là để thay thế cho thầy Triệu, phụ trách tiết ngữ văn cho ba lớp 12/4, 12/5 và 12/6."

Anh ta nói rồi gơ tay ra, Hà Lệ Chân vội nắm lấy bắt một cái.

"Hôm nay chủ nhiệm Tường không có đây." Hồ Phi nói.

"À, không sao, tôi chỉ tới nhìn một chút." Hà Lệ Chân nói, "Tới đây để chính thức nhận việc thì còn tới 1 tuần nữa lận."

"Ừ, vậy thì cô đi một vòng quanh trường cũng được, làm quen với hoàn cảnh một chút."

Hà Lệ Chân gật đầu. Sau đó nói thêm vài câu khách sáo, rồi cáo từ.

Lúc đi ra, tâm trạng của Hà Lệ Chân không tệ, vẫn phòng làm việc tuy cũ một chút nhỏ một chút, nhưng có cảm giác hai giáo viên kia rất dễ gần. Bước ra khỏi văn phòng, cô trông thấy một hàng các lớp học dọc theo hành lang. Đây là khối lớp 12. Khối lớp 12 à... cho dù đang còn trong kỳ nghỉ, đáng lẽ cũng phải đang ôn tập chứ. Hà Lệ Chân nghĩ vậy, bước về phía đó. Kết quả là từ đầu tới cuối dãy, ngoại trừ vài học sinh đang còn ngủ trong lớp, chả thấy một ai học hành gì. Hà Lệ Chân đi một vòng, rồi lạng lẽ xuống lầu, ra về.

Ra khỏi trường, cô gọi một cú điện thoại liên lạc với người môi giới nhà, một lát sau, người môi giới lái xe gắn máy tới, đưa cô đi coi 3,4 căn hộ.

Trung Nhị của Dương Thành tạm coi như nằm ở vị trí gần trung tâm thành phố, không dễ tìm nhà, hơn nữa giá nhà ở đây cũng không rẻ, một chỗ mà bao gồm điện nước gộp lại, đại khái phải đầu đó một ngàn đồng. Hà Lệ Chân ưng một căn hộ khá gần trường học, 1 phòng khách 1 phòng ngủ 1 phòng tắm, khoảng 40 m2, mới được tu sửa lại, trông khá sạch sẽ, chỉ là nằm ở tầng trệt, hơn nữa lại không phải căn hộ biệt lập, mà xây theo kiểu chung cư, một dãy nhà chung cư gồm có 5,6 căn hộ, đều là tầng trệt.

"Ồ ngay tầng trệt liệu có gặp ruồi bọ không?" Hà Lệ Chân hơi lo lắng hỏi.

"Ruồi bọ ở đâu chả có." Người môi giới nói, "Quét dọn nhà sạch sẽ một chút, đừng để thức ăn thừa nằm quanh nhà là được. Hoàn cảnh nơi này rất tốt, hơn nữa rất yên tĩnh, mấy người ở trong mấy căn hộ kia đều là người già, đã ở đây mười mấy năm rồi."

Hà Lệ Chân gật gù, nói: "Để tôi suy nghĩ thêm một chút, trễ lắm là ngày mai sẽ trả lời cho anh."

"VẬY cô mau mau lên nhé." Người trung gian nói, "Kiểu căn hộ này rất đắt khách, hơn nữa lại mới được tân trang, tôi không giữ được lâu cho cô đâu."

"Được rồi, cảm phiền anh vậy."

Hà Lệ Chân lại đi coi thêm mấy căn nữa, cuối cùng vẫn cảm thấy căn đầu là tốt nhất, giao tiền đặt cọc, ba ngày sau sẽ ký hợp đồng.

Hành lý của Hà Lệ Chân thực sự rất ít, dọn nhà khá tiện lợi, một chiếc vali lớn có thể chứa được hết thấy, lúc xách vào tới trong sân, có một thím nọ trông thấy, lên tiếng chào hỏi cô.

"Mới dọn tới à?"

Hà Lệ Chân gật đầu, "Dạ, chào thím."

"Ồ." Bà thím già kia mặc bộ đồ ngủ in hoa, tay đang cầm chiếc quạt phe phẩy, "Mới tu sửa lại thì nhớ để cửa sổ mở, cho mùi bay đi bớt."

"Dạ vâng, cháu cảm ơn."

Hà Lệ Chân quét dọn căn hộ mới hết một ngày, cuối cùng mệt đến mỏi lưng nhức hông, nằm sõng soài trên giường phản cứng, chân cũng không buồn đắp đã ngủ mất. Hôm sau tỉnh dậy cả người rã rời. Hai hôm sau nữa, Hà Lệ Chân nhận được điện thoại từ trường học, hết thấy mọi thủ tục và tài liệu đã được xử lý xong xuôi, ngày mai cô phải tới trường nhận việc. Hà Lệ Chân gác điện thoại, ngồi trên chiếc ghế trong phòng khách, nhìn ánh nắng rực rỡ ở bên ngoài, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tất cả mọi việc đều rất thuận lợi, Hà Lệ Chân nghĩ, những gì nghe nói về "cuộc sống mới" chắc có lẽ chính là như thế này, khiến cho ta vạn phần mong đợi.

Ngày Hà Lệ Chân tới nhận việc chỉ còn cách ngày khai giảng 3 hôm, trong trường đã lục tục có học sinh quay về.

Dương Thành Trung Nhị là một trường trung học hạng bét, không ngừng cố gắng thể hiện bản chất "tệ hại" của mình ở mọi khía cạnh. Tài nguyên trong trường khan hiếm, nguyên khối lớp mười hai tổng cộng có sáu lớp, thầy cô dạy ba môn chính Toán-Văn-Anh gộp lại chưa tới mười người, mà tổ dạy ngữ văn tổng cộng gồm hai người, cô giáo dạy lớp 12/1, 12/2, 12/3 là một người có kinh nghiệm dày dặn, quãng ngoài bốn mươi, tên là Lưu Dĩnh.

"Đã chuẩn bị chưa." Bàn làm việc của Lưu Dĩnh ngay kế bên bàn làm việc của Hà Lệ Chân, cô ta đưa lịch trình dạy học cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân nói: "Dạ, em đã chuẩn bị từ rất nhiều ngày nay rồi."

Lưu Dĩnh ngẩng đầu nhìn cô một cái, trên khuôn mặt một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi, khó giấu được nét phong sương, cô ta đeo một cặp kính mắt rất lớn gọng thô, cũng không che được hết những nếp nhăn trên mặt.

"Vậy thì được, tiết đầu tiên của em là lớp 12/6 đấy." Lưu Dĩnh nói, "Ráng thích ứng một chút đi."

"Dạ vâng."

Hôm khai giảng, Hà Lệ Chân dậy rất sớm, hứng khởi chạy tới trường.

Không biết có phải là do vẻ lạnh lẽo tiêu điều ban đầu của ngôi trường này đã để lại ấn tượng quá sâu trong cô hay không, hôm nay giữa một đám đông học sinh kéo nhau tới, lại còn mặc đồng phục, khiến cho Hà Lệ Chân mang cảm giác rung rung. Cô theo học sinh bước qua cổng trường. Lễ khai giảng được cử hành ở sân vận động, tuy đã vào tháng Chín, nhưng hôm ấy trời vẫn còn nóng lạ thường, học sinh bị đứng dưới ánh nắng thiêu đốt, chẳng mấy chốc bắt đầu lơ đễnh, nghiêng bên này ngả bên kia, sau đó tới giữa chừng, hơn nửa số học sinh đều ngồi luôn xuống đất, có mấy cô nữ sinh sợ cháy nắng, cởi luôn áo đồng phục ra đắp lên đầu. Các thầy cô chủ nhiệm lớp và vài giáo viên khác lúc đầu nhắc nhở cho có vẻ, sau đó cũng mặc kệ.

Hiệu trưởng của trường là một người đàn ông năm mươi mấy tuổi, trước đây lúc họp giáo viên trong trường, Hà Lệ Chân đã từng gặp một lần, trong buổi họp đó lời phát ngôn của ông ta rất yếu ớt tẻ nhạt, hiện giờ trong một buổi lễ khai giảng kiểu này, ngay cả đến Hà Lệ Chân cũng cảm thấy buồn ngủ rũ người.

Cuối cùng lết được đến kết thúc, Hà Lệ Chân vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo lại để còn lo đi dạy tiết đầu tiên.

Làm cô giáo chính là ước mơ từ bé của Hà Lệ Chân, cô rất yêu thích trẻ em. Hà Lệ Chân nhìn người trong gương, mấp máy miệng, khẽ nói một tiếng "cô lên," sau đó ôm sách đi về phía lớp 12/6.

Đi trong hành lang, ý nghĩ của Hà Lệ Chân bay nhảy trong đầu. Trước đó Hà Lệ Chân có đựng mặt cái cô giáo ngồi chơi máy vi tính tên là Bành Thiên, cô ấy đã nói với Hà Lệ Chân, trường này chia lớp theo điểm thành tích, thành tích càng tệ thì càng nằm ở trong mấy lớp cuối.

"Nhưng mà thật ra thì giữa lớp 12/5 và 12/6 không khác nhau mấy." Bành Thiên nói, "Dù sao thì số điểm vốn cũng chỉ quyết định vị trí, chả ai coi thường được ai."

Hà Lệ Chân vừa đi vừa thắc mắc lung tung cho đến khi tới lớp 12/6, vừa định gõ cửa, mới nhận ra mình đã là giáo viên rồi, hơi ưỡn ngực, sải bước tiến vào. Đứng trên bục giảng, Hà Lệ Chân thu toàn bộ học sinh trong lớp vào trong mắt.

Ngày đầu đầy mà, học sinh vẫn còn rất nề mặt, không nói chuyện, sau khi Hà Lệ Chân bước vào đều đồng loạt quay lên nhìn cô. Hà Lệ Chân hơi cảm thấy căng thẳng, cô như trốn tránh, cúi đầu xuống, mở danh bạ ra, sau đó phát hiện bản thân còn chưa tự giới thiệu gì cả, lại cố tỏ vẻ chân định, ngẩng đầu lên. Cô đằng hắng một tiếng, nói với học sinh ở phía dưới: "Chào các em, cô tên là Hà Lệ Chân." Cô nói rồi xoay người tự viết tên mình lên bảng đen. "Là ba chữ này, cô là giáo viên ngữ văn mới của các em, trước đó..." Hà Lệ Chân vốn định nói trước đó thầy Triệu có chút việc phải rời đi, nói giữa chừng rồi mới phát hiện học sinh đều đang nhìn cô một cách rất thờ ơ, cô liền cảm thấy điều này cũng không cần phải nói tiếp làm gì.

"Ừm, một năm tới đây, cô sẽ là người dạy môn ngữ văn cho các em."

Chương 4

Học sinh vẫn không hề có chút phản ứng, Hà Lệ Chân nói: "Vây các em tự giới thiệu bản thân một chút đi nhé, ngắn gọn thôi, để cho cô biết mặt các em."

"HAizzz..." Học sinh cuối cùng cũng coi như có phản ứng, than một tiếng chán chường, vài nam sinh ngồi hàng chót còn la lên: "Đừng mà, làm đi làm đi làm đi làm đi, điểm danh phát là biết mặt liền."

Cậu ta vừa nói xong, cả lớp nhao nhao hòa theo, Hà Lệ Chân cảm thấy tình hình có vẻ như đang thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, vội vàng vỗ tay mấy cái, cả lớp lấy lại trật tự.

"Đều không muốn tự giới thiệu một chút sao?" Cô hỏi.

"Không muốn" Học sinh đồng loạt đáp lời.

"Thế thì điểm danh vậy." Hà Lệ Chân thấy đám học sinh phản đối dữ quá, mở danh bạ ra bắt đầu điểm danh, "Cô gọi tên em nào thì em đó đứng lên, để cô biết mặt nhé.""Khương Hân."

"Có mặt"

"Tống Gia Lập."

"Có mặt"

"..."

Mỗi lần Hà Lệ Chân gọi tên xong thì ngẩng đầu lên nhìn.

"Ngô Nhạc Minh."

"Vắng mặt!" Một nam sinh lớn tiếng trả lời, những học sinh khác cười ồ.

Hà Lệ Chân thoáng sùng sốt, ngẩng đầu lên, "Vắng mặt?"

Một nữ sinh đang nằm bò trên chiếc bàn ở hàng đầu biếng nhác lên tiếng: "Anh Côn không tới thì anh cũng sẽ không tới đâu."

Anh Côn?

Hà Lệ Chân cúi đầu, trong danh bạ chỉ còn lại một cái tên cuối cùng, xếp sau tên của Ngô Nhạc Minh.

"Vạn Côn."

"Cũng vắng mặt luôn." Nam sinh kia lại nói.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu ta, "Vì sao vắng mặt?"

"Ai biết được." Một học sinh khác nói, "Ngày đầu thôi mà, dù sao thì cũng chả có gì."

Hà Lệ Chân nhú mày, không hỏi thêm nữa, "Bắt đầu học thôi."

Giảng bài, Hà Lệ Chân tiến vào trạng thái, càng giảng càng suông. Học sinh phía dưới cũng tiến vào trạng thái, càng nghe càng buồn ngủ.

Đến nửa sau của tiết học, học sinh ai ngủ lo ngủ, ai ăn vụng cứ ăn vụng. Nhưng Hà Lệ Chân không phê bình gì cả. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô đứng lớp, trong lòng mang áp lực, không muốn gây với học sinh để đôi bên không vui. Thứ hai, bởi vì Hà Lệ Chân không muốn dạy lố giờ, cho nên trước đó khi cô soạn giáo án, đã phân chia tất cả thời gian một cách rất tỉ mỉ, vốn là không còn một phút dư nào để đi phê bình học sinh.

Lúc chuông cuối giờ học vang lên, có vài chiếc di động trong lớp cũng đổ chuông theo, khá nhiều học sinh đã để đồng hồ báo thức cho kịp tan lớp. Trong tiếng nói cười rôm rả của học sinh, Hà Lệ Chân ôm sách vở rời đi.

Tiết học đầu tiên, cảm tưởng của Hà Lệ Chân không biết nói làm sao.

Về tới văn phòng, chạm mặt Hồ Phi đang chuẩn bị đi dạy, cô tranh thủ chút thì giờ nói với anh ta: "Thầy Hồ, có hai học sinh vắng mặt."

Hồ Phi chả buồn ngẩng đầu lên, nói: "Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn?"

"Thầy biết rồi ạ?"

"Ừ." Hồ Phi tốt bụng giải thích cho cô nghe, "Hai đứa này đều ở lại lớp 1 năm, dù sao cũng không định học hành cho đảng hoàng, phụ huynh thì tìm không ra, xưa nay vốn là trốn học nhiều hơn tới lớp."

Hà Lệ Chân nói: "Vậy thì làm sao tìm được hai em ấy?"

Hồ Phi nhìn cô một cái, nói: "Tìm bọn nó làm gì?"

Hà Lệ Chân chợt ý thức được Hồ Phi mới là thầy giáo chủ nhiệm, cô nghĩ là cách hỏi han này của mình đã vượt quá giới hạn, khiến cho anh ta cảm thấy phản cảm, nhưng cô còn chưa kịp xin lỗi, Hồ Phi đã rút ra một cuốn sổ tay nhỏ trong ngăn bàn, đặt lên bàn làm việc của Hà Lệ Chân, nói: "Trong đây có số điện thoại liên lạc của học sinh trong lớp, nhưng mà hai đứa đó toàn không có số điện thoại trong nhà, đều là số di động, nếu cô muốn tìm thì thử tìm xem sao, tôi đi dạy học đây." Sau khi Hồ Phi đi rồi, Hà Lệ Chân cầm cuốn sổ nhỏ trong tay, mở ra.

"Tớ khuyên cậu cứ để kệ đi."

Sau lưng vang lên một giọng nói, Hà Lệ Chân ngoái đầu, Bành Thiển đang ngồi ở chiếc bàn gần đó soi gương. Bành Thiển là cô giáo dạy môn Sinh, mỗi lần Hà Lệ Chân gặp cô ấy, nếu không phải đang dạo trên mạng thì là đang soi gương.

Do bởi Bành Thiển cùng tuổi với Hà Lệ Chân, cho nên Hà Lệ Chân nói chuyện với cô ấy cảm thấy khá thoải mái, hiện giờ đã vào giờ học, trong văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hà Lệ Chân bước đến gần, hỏi Bành Thiển, "Ý cậu là gì, tại sao không nên đi lo?"

Bành Thiển nhìn gương day day mắt, nói: "Cậu mới tới, thừa tình lực thì có thể hiểu được, nhưng mà có một số học sinh, thực sự không nên quản lý." Cô ấy day mắt xong, quay đầu lại nói với Hà Lệ Chân: "Cậu mới tới nên không biết rõ tình hình, hai tên này vắng mặt chính là điều tốt, có mặt trái lại mới phiền, nhất là Vạn Côn."

Hà Lệ Chân nói, "Chỉ là học sinh mà thôi, phiền cái gì chứ." "Mà thôi?" Bành Thiển trợn mắt thật to, cảm thấy cô giáo mới tới này đúng là thiếu thông tin, cô ấy liền giúp Hà Lệ Chân cập nhật tin tức cho thật đầy đủ một phen.

"Năm ngoái trong kỳ thi cuối học kỳ, nó gây sự với thầy Diêm trong ban giáo vụ, bị bắt ra ngoài lớp răn dạy cả nửa buổi, sau đó nó vào trong lớp đặt tay xuống bàn một cái, kết quả cậu đoán xem chuyện gì xảy ra."

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Chuyện gì xảy ra."

Bành Thiên mở hai tay, "Cả lớp bỏ thi."

"Hà?" Hà Lệ Chân lần đầu tiên nghe có chuyện như thế này, ngạc nhiên hỏi: "Bỏ thi?"

"Đúng vậy, mà không thể nào ghi gì xuống sổ về nó được, tại con người ta vốn đâu có nói gì đâu, đặt tay lên bàn không được sao."

Hà Lệ Chân đang ôn lại những phim truyện đã từng xem qua, nói: "Em đó là thủ lĩnh trong trường? Ai cũng đều nghe lời em ấy?"

"Cũng không tính thế, kiểu trường của chúng ta, những băng nhóm nhỏ của học sinh thì chắc chắn là có, nhưng thật sự thì Vạn Côn không dính gì tới mấy trò này."

"Vì sao?"

"Bởi vì nó cũng không có mặt ở trường được mấy ngày." Bành Thiên nói, "Cái tên Ngô Nhạc Minh luôn luôn đi theo nó, hai đứa đó cũng không biết làm trò gì ở bên ngoài nữa. Trong đám học sinh thì lưu truyền rất nhiều tin đồn về Vạn Côn."

"Tin đồn gì vậy?"

"Nói nhà nó rất giàu á, trong nhà làm ăn buôn bán lớn sao sao đó."

Hà Lệ Chân nhún vai một cách khoa trương, "Ồ."

"Dù sao không có mặt ở trường để gây sự là được, trường cũng nhắm một mắt mở một mắt với tên đó." Bành Thiên lại quay qua soi gương tiếp, "Cho nên mới bảo cậu, tốt nhất để kệ đi."

Hà Lệ Chân vẫn còn bận tâm về một điểm khác. "Nhưng mà em ấy cứ không đi học thì điểm đánh giá về giáo viên và thành tích của giáo viên cũng sẽ bị ảnh hưởng thì sao."

"Cái đó đành chịu thôi." Bành Thiên nói, "Chỉ có thể trách cậu xui xẻo, bị đẩy vào trong lớp đó, cậu nhìn thầy Hồ xem, thầy ấy đã thích ứng được rồi."

Hà Lệ Chân quay về chỗ ngồi của mình, mở cuốn sổ ra, tên của Vạn Côn nằm sau chót, phía trên có một hàng số di động. Cô ngồi nghĩ nửa buổi, nghĩ lâu đến độ nhớ nằm lòng dãy số, cuối cùng cô đóng cuốn sổ lại, cất trở về chỗ cũ. Giờ làm việc của giáo viên khá ổn định, hơn nữa Dương Thành Trung Nhị là một trong những trường cấp 3 hiếm hoi có tiết tự học buổi tối hoàn toàn do tự nguyện. Loại trường như thế này, "tự nguyện" tự học vốn đồng nghĩa với miễn học.

Năm rưỡi chiều tan trường, học sinh đều chạy mát hút, tới sáu giờ, giáo viên cũng ra về hết sạch.

Hà Lệ Chân đeo túi xách đi bộ về nhà, dọc đường đầu toàn là dãy số kia.

Thật ra Hà Lệ Chân biết, mình chỉ là cố bám theo nguyên tắc, không biết tùy cơ ứng biến.

Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, cô là giáo viên mới, rất sợ thành tích của lớp mình không tốt, hai học sinh mà không đi học không thi kiểm tra, thành tích trung bình sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Về tới nhà, Hà Lệ Chân ăn cơm tối giữa chừng liền bụng đũa, quyết định vẫn nên thử một phen. Cô lấy di động ra, gọi một cú điện thoại cho Vạn Côn.

Điện thoại rất nhanh có người bắt.

"Ai đó?"

Đầu dây bên kia hơi ồn ào nhốn nháo, giọng nói trong máy nghe như hơi bị nén xuống. Hà Lệ Chân: "Xin chào, có phải Vạn Côn không?"

"Ừ." Bên kia đáp một tiếng, "Ai đây?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi là giáo viên ngữ văn của em."

"..."

Đầu dây bên kia yên lặng hồi lâu, Hà Lệ Chân tưởng là cậu chưa nghe rõ, "A lô? A lô? Có nghe tôi nói không?" Âm thanh tạt nhập trong máy chọt giảm bớt đi rất nhiều, hình như đối phương đã tới chỗ yên tĩnh hơn.

"Giáo viên ngữ văn?" Giọng của Vạn Côn nghe có vẻ như đang buồn cười. "Giáo viên ngữ văn ở đâu ra?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi là giáo viên ngữ văn của lớp 12/6, không phải em là học sinh của lớp 12/6 sao?"

Vạn Côn ngồi xỏm chỗ bậc thềm trước cửa của Tú Quý hút thuốc, không nhanh không chậm nói: "Giáo viên ngữ văn của em là đàn ông mà"

"À..." Hà Lệ Chân vội vàng nói, "Là thế này, thầy Triệu có việc nên không thể tiếp tục dạy lớp các em nữa, tôi là giáo viên ngữ văn mới tới, tôi họ Hà."

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân lại nói: "Ừhm, hôm nay là ngày khai giảng, tại sao em không đến trường vậy?"

Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Hôm nay khai giảng sao? Em quên mất."

Hà Lệ Chân nhú mày, cô cảm nhận được rõ ràng Vạn Côn không thật sự quên, chỉ là đang ứng phó với cô mà thôi. Giọng của cô trở nên nghiêm túc, "Ngày mai em có thể đến trường đi học được không, còn có Ngô Nhạc Minh nữa."

Vạn Côn nói: "Không biết đâu à."

Hà Lệ Chân âm thầm nghiên răng, nói: "Tôi không cần biết yêu cầu của giáo viên trước đây đối với các em là gì, nhưng tiết học của tôi thì bắt buộc phải có mặt, không thì"

Vạn Côn ngược đầu nhìn bóng đêm xám xịt, nói rất hờ hững: "Không thì thế nào."

Hà Lệ Chân nghĩ hồi lâu, cuối cùng do kinh nghiệm quá hạn chế, chỉ có thể dọa nạt như đang dọa học sinh cấp 1: "Không thì tôi sẽ báo cho phụ huynh của em biết."

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, Hà Lệ Chân chỉ có thể nghe từng tiếng thở truyền lại. Sau cùng, cô nghiêm túc đợi xong xuôi thì Vạn Côn lạnh lùng cười khẩy một tiếng, giục tắt điều thuốc, cúp điện thoại.

"..." Hà Lệ Chân buông di động xuống, bắt lực ngồi trên ghế. "Sao cứ có cảm giác mình không có chút uy nghiêm nào cả..." Hà Lệ Chân tự lẩm bẫm, "Có phải là do giọng nói quá nhỏ nhẹ..."

Kết quả, ba ngày sau đó, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh vắng mặt liên tiếp, Hà Lệ Chân cảm nhận được sâu sắc thế nào là năng lực hữu hạn, cũng không gọi điện thoại nữa.

Cuối tuần, Hà Lệ Chân tới tiệm chuyên bán đồ gia dụng, do nhà mới thuê, trong nhà còn thiếu rất nhiều đồ, Hà Lệ Chân mua một chiếc giá sách, một chiếc bàn máy tính, một chiếc ghế sofa, và nhiều món linh tinh khác. Tiệm bán đồ thu xếp cho một công ty giúp cô vận chuyển đồ về, may là ở tầng trệt, chuyển đồ vào rất tiện.

Cuối tuần hiếm hoi lắm mới rảnh rỗi, Hà Lệ Chân vốn định ngủ nướng, kết quả bắt đầu từ bảy giờ sáng phía ngoài sân đã có người nói chuyện.

Căn hộ của Hà Lệ Chân tầng trệt, hơn nửa nằm kẹt ở giữa, bên trái nhà cô là gia đình thím Trương, bên phải là gia đình thím Lý, mới sớm tinh mơ hai bà thím này chia nhau ra đứng ngay trước cửa nhà, người thì vo đồ, người thì nhặt rau, sau đó gọi với qua nhau nói chuyện trên trời dưới đất.

Hà Lệ Chân bị kẹt ở giữa sống không bằng chết.

Cô lăn lộn trên giường một hồi, thật không cách nào nhắm mắt ngủ được giữa những tiếng nói quang quác đặc chất miệt vườn nữa, dứt khoát ra khỏi giường soạn giáo án.

Thứ Hai đi làm, Hà Lệ Chân quen đường quen nước tới văn phòng, trước tiên là chỉnh lý lại đồ đạc của mình, sau đó xuống lầu tham dự nghi thức chào cờ.

Đã lâu lắm rồi không tham dự nghi lễ này, Hà Lệ Chân đứng trong hàng ngũ giáo viên, từ xa đã trông thấy trên khán đài có hai tay kéo cờ đang đứng ngáp. Nghi thức này cũng đồng nhất với phong cách nửa vờ của Trung Nhị qua loa cho có. Giáo viên, học sinh muốn tới lúc nào thì tới, lá cờ nhìn giống như cả nửa năm chưa được giặt, nắng chiếu lên liền thành màu thệt ôi nằm trên thớt. Lá cờ được hai tay kéo cờ mặc sức lo kéo phần mình, kéo lên tới trên ngọn, mọi người lí nhí hát bài quốc ca xong, OVER.

Hà Lệ Chân nhìn phát chán, không nhịn được ngáp một cái.

Ngay lúc này, có một nam sinh đứng ở lớp phía sau lưng bất chợt la lớn: "Anh Côn!"

Hà Lệ Chân âm thầm giật mình, quay phắt ra sau, trông thấy từ phía xa thật xa có hai người đã bước qua cổng trường, đang còn đi về dãy phòng học.

Khoảng cách quá xa, không nhìn rõ mặt mũi, Hà Lệ Chân chỉ thấy hai bóng người đó vừa cao vừa lớn, chả ai mặc đồng phục. Cũng chưa đợi cô kịp nhìn thêm vài lần, hai người đó đã khuất dạng trong dãy lầu học.

Chương 5

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh?

Trong đầu Hà Lệ Chân xuất hiện hai cái tên này. Cô còn đang định nhìn kỹ hai bóng người kia lần nữa, giáo viên đứng sau lưng vỗ vỗ cô, "Làm gì thế hả? Đội ngũ đã giải tán rồi."

"À..... à....." Hà Lệ Chân cười cười với giáo viên đó, rồi theo đám người tiến về dãy phòng học.

Hà Lệ Chân quay về văn phòng, mở thời khoá biểu của mình ra, chiều nay có tiết ngữ văn của lớp 12/6.

Cô ngồi ở chỗ của mình soạn giáo án, chuông của tiết đầu tiên vang lên, thầy chủ nhiệm lớp 12/6 cau mày bước vào. Bành Thiển ngược lên từ gương, cười nói với anh ta: "Sao rồi thầy Hồ, sứt đầu mẻ trán hả?"

Hồ Phi xua xua tay, "Thôi đừng nhắc, tôi thật không biết thứ học sinh này tới trường còn có ý nghĩa gì nữa."

Hà Lệ Chân xen vào hỏi một câu: "Thầy Hồ, sao thế?"

Hồ Phi ngồi ở bàn mình uống nước, Bành Thiển nói với cô: "Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh tới lớp, đã biết chưa?"

Hà Lệ Chân nghĩ thầm, quả nhiên là hai người đó.

Bành Thiển ngó bộ dạng của cô như vậy, nói: "Đừng vội, cậu sẽ gặp chúng nó rất nhanh thôi."

Hồ Phi ngồi bên dẫn ly nước thật mạnh xuống bàn, hai cô giáo trong văn phòng giật bản mình.

"Làm cái gì vậy hả thầy Hồ." Bành Thiển nói, "Tức giận đến thế sao."

Hồ Phi quay đầu, chỉ tay ra ngoài cửa nói, "Đợi chút nữa cô đi mà nhìn."

"Nhìn gì?"

Hồ Phi nhấc tay chỉ ra phía ngoài, "Nhìn công trường!"

Văn phòng của khối lớp 12 quay về hướng Nam, cửa sổ thông ra sân vận động, đứng ở hành lang bên ngoài có thể trực tiếp nhìn thấy công trường.

Hà Lệ Chân hỏi một cách hồ nghi: "Công trường sao cơ?" Cô hơi tò mò, tự đứng dậy đi ra ngoài cửa. Cô vừa đi thì Hồ Phi vừa giận dữ nói phía sau lưng: "Không muốn thì đừng tới! Tới rồi là toàn đem theo chuyện xấu, trường là chỗ để cho chúng nó quậy à!"

Trong tiếng oán trách của Hồ Phi, Hà Lệ Chân đi ra ngoài hành lang, ngó qua cánh cửa sổ gần nhất, nhìn ra ngoài.

Trước công trường có một đám 5,6 người, bởi khoảng cách quá xa, Hà Lệ Chân nhìn không rõ mặt mũi bọn họ, nhưng có thể thấy rằng tuổi tác của bọn họ không lớn, ăn mặc toàn kiểu du côn, đầu tóc nhuộm loạn xạ, có mấy tên còn đang dựa vào công, có mấy tên thì ngồi xồm, giống như đang đợi người. Dương Thành Trung Nhị không có bảo vệ, đôi khi sẽ có vài trận ẩu đả trong khuôn viên, đối với sự hiện diện đám người này cũng coi như không.

Hà Lệ Chân quay về lại văn phòng, hỏi Hồ Phi: "Thầy Hồ, mấy người đó là ai vậy?"

Hồ Phi vẫn còn đang bực, Bành Thiển giải thích cho cô nghe: "Chắc là tới gây sự. Đều thuộc thành phần bất hảo, trước đây đã từng đánh lộn với đám Vạn Côn."

Hồ Phi ngời một bên cười lạnh, "Một lũ rác rưởi học mãi cũng không ra gì, sớm muộn thế nào cũng quậy thành chuyện lớn, nhốt hết bọn chúng lại!"

Hà Lệ Chân nín thinh.

Nghề nhà giáo này, thời bây giờ càng ngày càng khó làm, hai chữ "trách nhiệm" quá đỗi nặng nề, cho dù là trường tốt hay trường tồi, đều sợ trông coi bọn trẻ một hồi sẽ lòi ra đủ thứ vấn đề. Cho nên cũng khó trách được Hồ Phi vì sao giận dữ như vậy, nói sao đi nữa, anh ta vẫn là thầy chủ nhiệm của lớp Vạn Côn, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, trách nhiệm chắc chắn rơi vào đầu anh ta trước tiên.

"Chắc cũng sẽ không có chuyện gì đâu." Bành Thiển an ủi Hồ Phi, "Đã quậy không biết bao nhiêu lần rồi, đều chưa sao đúng không." Hồ Phi hừ lạnh một tiếng, ngay lúc đó chuông vào lớp lại vang lên, Hồ Phi cầm sách vở đi dạy học.

Sau khi anh ta đi rồi, Bành Thiển le lưỡi, nói: "Tính tình của thầy Hồ cũng càng ngày càng nóng nảy."

Hà Lệ Chân nói: "Không trách thầy ấy được."

Bành Thiển nhìn Hà Lệ Chân chăm chú, nói: "Mới rồi không phải là tớ an ủi anh ta, thật sự là không sao đâu." Cô ấy xoay ghế qua, khẽ thì thầm với Hà Lệ Chân, "Nói cậu nghe, tớ đã từng chính mắt thấy bọn nó đánh lộn, tay nghề cũng không phải là chỉ chênh nhau một chín một mười."

Bành Thiển nói xong thì ngồi đợi Hà Lệ Chân hỏi thêm chi tiết, kết quả điều Hà Lệ Chân quan tâm rõ ràng không giống với cô ấy, cô tròn trừng mắt, "Cậu đã từng thấy? Sao cậu lại không đi can các em ấy chứ!"

"Chậc." Bành Thiển khinh, "Tớ đâu có rỗi hơi."

Hà Lệ Chân lẳng lẳng nhìn cô ấy, tay vô thức lật lật hồ sơ liên quan đến học sinh trong lớp. Bành Thiển nhún vai, nói: "Cái lũ ranh con đó, chắc là coi phim hơi nhiều, dư thừa hoóc-môn mới kéo nhau đi sinh sự ụynh lộn."

"..."

Hà Lệ Chân bình tĩnh liếc xấp hồ sơ trong tay, trông thấy một trang, bất chợt sững người, sau đó hỏi Bành Thiển: "Vạn Côn những 20 tuổi lận à?"

"Đúng vậy, nó nghỉ học một năm, rồi lại ở lại lớp 1 năm, thêm vào đó nhập học muộn." Bành Thiển nói xong, cảm khái một câu, "Nói ra thì chả biết lớp 12/6 có tính là rất chững chạc không đây, dù gì cũng có nhiều học sinh ở lại lớp."

"..."

Hà Lệ Chân không lân la nói chuyện thêm nữa, đặt hồ sơ của học sinh qua một bên, ngồi đọc sách. Còn tới hai tiết học nữa, Hà Lệ Chân nghĩ lan man, cô cũng sẽ có thể đi gặp mặt cậu học sinh khiến cho thầy Hồ tức giận đến đau cả đầu.

Nói thật ra thì lúc ấy Hà Lệ Chân không để tâm gì đến Vạn Côn lắm, dù sao thì cũng là một học sinh trung học trẻ trung sung sức mang thêm chút nông nổi do tính tình ấu trĩ, cô cảm thấy những điều này đều có thể hiểu được.

Tiết đầu tiên buổi chiều, Hà Lệ Chân bước vào lớp theo tiếng chuông. Lớp 12/6 nằm ở cuối hành lang. Bức tường dọc theo hành lang được sơn màu xanh lá tông nhạt, phía dưới đã bị in đầy dấu giày, phía trên cũng không chịu thua, bị dính từng vệt banh đập vô. Lúc đi đến trước cửa lớp 12/5, Hà Lệ Chân đã nghe thấy tiếng ồn ào từ lớp 12/6 vọng tới. Hôm nay thật sự nhộn nhịp hơn ngày thường một chút, đến độ khi Hà Lệ Chân bước vào trong lớp rồi mà tiếng ồn vẫn không lắng xuống.

Bao nhiêu nam sinh trong lớp đều quây quanh một chỗ cuối lớp chuyện trò, giọng nói oang oang, nữ sinh cũng ngồi túm năm tụm ba, hào hứng thảo luận về son phấn của những minh tinh.

Một khắc Hà Lệ Chân bước vào lớp, ánh mắt không nhìn được mà nhìn về chiếc bàn học cuối lớp.

Qua khe hở giữa thân hình của hai nam sinh, Hà Lệ Chân trông thấy một chiếc áo sơ mi trắng. Hoặc có lẽ do số tuổi, vóc dáng của cậu trông cao lớn hơn nhiều so với những nam sinh khác. Lúc bấy giờ Vạn Côn đang quay đầu qua, không biết đang nói chuyện gì đó với một bạn học. Bất chợt, cậu tựa như có linh tính, quay đầu lại.

Hai nam sinh đứng trước mặt Vạn Côn vẫn còn đang đùa giỡn âm ỉ, nương theo bóng dáng lay động của hai người bạn họ, ánh mắt của Hà Lệ Chân và Vạn Côn lúc chạm lúc khuất. Có lẽ chỉ trong một khắc ngắn ngủi, cũng có lẽ là một hồi khá lâu sau, Hà Lệ Chân cảm thấy như thời gian và không gian đang đứng lại.

Vạn Côn ngồi trên ghế, hai tay đút túi, cánh cửa sổ kế bên cậu để ngỏ, ánh nắng ngoài song chiếu lên tấm áo sơ mi màu trắng học trò, sáng đến gần như phản chiếu. Gió lùa qua rèm cửa hơi cũ kỹ, gấu rèm phớt nhẹ qua quai hàm của Vạn Côn, cậu vẫn ngồi yên bất động.

Trong đầu Hà Lệ Chân không khỏi hiện lên một hình ảnh. Khi ấy, lần cuối cùng cô ngoái đầu lại. Người nọ ngồi xồm trước cửa của tiệm tạp hoá, trên đầu là ánh đèn neon trắng loá, đêm ấy không có gió, cậu hút thuốc, khói thuốc chậm chậm bay lên.

Sau khi Vạn Côn nhìn cô vài giây thì cụp mắt. Hà Lệ Chân cũng quay đi, nhưng bàn tay ôm chồng sách vở thì càng lúc càng vô thức siết chặt, bước đi của cô cứng ngắc bước lên bục giảng, mỗi một bước chân đi, tai càng cảm thấy nóng hơn. Lúc cô lên được đến trên bục giảng, cô đã không ngẩng đầu lên nổi.

Học sinh dưới lớp vẫn còn đang đùa giỡn. Ngô Nhạc Minh chuyện gẫu với người kế bên xong xuôi, quay qua tươi cười với Vạn Côn, "Hay là đợi tí nữa mình đi luôn? Đừng để bọn nó đợi quá lâu."

Vạn Côn không nói gì, ngón tay dài thô ráp kẹp một cây bút bi khê lắc lắc, không biết đang còn nghĩ gì.

"Ồ?" Ngô Nhạc Minh huých huých cậu, "Nghĩ gì thế?"

Đầu bút gõ nhẹ lên bàn, Vạn Côn liếc qua, nói: "Mày nói gì?"

"Em nói, hay là bọn mình ra sớm một chút, bọn Trình Nguyên lại kéo một lũ rác rưởi tới trước cổng trường kia."

Vạn Côn cười cười, nói: "Sớm gì, hôm nay nực, tới tới hẵng nói đi."

"Được, vậy thì cứ để bọn nó đợi đi."

Hà Lệ Chân đứng trên bục giảng vỗ tay, lòng bàn tay mềm nhũn, cô nói: "Các em im lặng, vào học rồi." Học sinh coi như ý thức được sự tồn tại của

Hà Lệ Chân, tiếng nói chuyện dần dần lắng xuống. Đợi đến lúc trong lớp im lặng lại, học sinh đều đã trở về chỗ, ngồi nhìn cô. Hà Lệ Chân quét mắt một vòng, vô ý hoặc cố ý tránh một chiếc bàn học ở trong góc, sau đó cúi đầu lật danh bạ.

Những lớp khác không cần phải điểm danh hàng ngày, nhưng lớp 12/5 và 12/6 thì không được. Hai lớp này, số học sinh trốn học hàng ngày quá nhiều, cần phải điểm danh trong mỗi tiết học.

Hà Lệ Chân xuôi theo danh sách, đọc từng cái tên lên, lúc đọc tên Ngô Nhạc Minh, cô nghe một tiếng "Có mặt!" vang dội.

Hà Lệ Chân không nhìn được ngẩng đầu lên, một học sinh cô chưa từng gặp mặt, dáng vóc cũng không thấp, nhưng trông yếu hơn một chút so với cái vị ngồi bên cạnh. Cậu ta mặc quần đồng phục của trường, phía trên là áo của mình, không chỉ nói "có mặt" mà còn vỗ tay với Hà Lệ Chân, nói: "Cô, hôm nay em mới gặp cô lần đầu đấy!"

Không ít học sinh bật cười. Thật ra cô cũng không biết tại sao mình lại cúi đầu xuống, chỉ còn lại mỗi một cái tên, cần gì phải đi nhìn thêm lần nữa.

"Vạn Côn."

"Có mặt."

Giọng của cậu, so với bề ngoài, càng không giống như của một học sinh trung học. Trầm thấp, hờ hững, nghe không ra tâm trạng. Hà Lệ Chân nhớ đến cái đêm hôm đó, cậu cũng đã từng dùng cái giọng thế này, đứng ra khỏi hàng ngũ, rồi lại ngồi xuống bên cô, hỏi cô có muốn hát không. Hà Lệ Chân bắt đầu cảm thấy tai mình lại nóng rực lên, một loại cảm giác hồ thẹn khó nói thành lời giày vò cô. Cô không nhìn Vạn Côn, mà như tránh né, xoay người đi chỗ khác, đối mặt với tấm bảng đen, nói: "Vậy chúng ta bắt đầu học nhé. Các em mở sách ra, trang..." Cô viết chữ lên bảng đen, nghe tiếng sách loạt soạt lật phía sau lưng.

Vạn Côn nhìn theo bóng lưng có vẻ mảnh mai đang đứng trên bục giảng, bộ quần áo Hà Lệ Chân mặc hoàn toàn giống y như bộ cô mặc hôm cô tới Tú Quý, một chiếc áo sơ mi tẻ nhạt màu ngà, cùng với một chiếc quần tây màu nâu nhạt.

Vạn Côn nhìn xong cúi đầu, không nặng không nhẹ vút chiếc bút bi trong tay lên bàn, sau đó duỗi chân một cái, đạp chiếc bàn thật xa ra khỏi ghế.

Ngô Nhạc Minh trông thấy vậy, thì thào hỏi cậu: "Sao vậy?"

Vạn Côn không trả lời, nhìn ra sân vận động đầy bụi đất ngoài cửa sổ lớp. Nắng lung linh khiến cho cậu hơi cau mày, lặng lẽ chửi một câu: "... Đệt." Ngô Nhạc Minh cảm thấy hơi lạ, nhân lúc Hà Lệ Chân đang cúi đầu nói gì đó, thò tay kéo Vạn Côn một cái, "Này, sao thế hả?"

Vạn Côn quay đầu qua, nói với cậu ta: "Tối tới tan học xong anh bận chút chuyện."

"Chuyện gì nữa?"

Vạn Côn không đáp lời, Ngô Nhạc Minh nói: "Đi tìm bọn Trình Nguyên?"

Vạn Côn cau mày, trên mặt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn. Ngô Nhạc Minh nói: "Cái nhóm đó vừa nghe anh đã về liền kéo nhau tới, nếu anh thấy phiền thì chúng ta tránh tụi nó? Tuy hơi mất mặt, nếu mà để truyền ra"

"Minh."

Ngô Nhạc Minh ngưng bật, nhìn sắc mặt của Vạn Côn, nói: "Rất cuộc là sao thế?"

Vạn Côn ngoắc ngoắc đầu ngón tay, Ngô Nhạc Minh ghé tai lại, Vạn Côn nói vài câu vào tai cậu ta.

"Cái gì?" Ngô Nhạc Minh nén giọng thật thấp, trợn trừng mắt lên nhìn Vạn Côn, "Thật hả?"

Vạn Côn dựa vào lưng ghế, Ngô Nhạc Minh nhìn lên Hà Lệ Chân đang giảng bài, nét mặt rất quái lạ.